

האספסוף

חגת שלום כהן

בישראל נתקבל כל העניין תמיהה חשדנית וקצרת-רוח. שהרי הערבים הם ערבים, אויביה הגלויים של המדינה, מאבקם לעצמאות יתן בידיהם נשק אדיר — ובכלל, אין זה מאבק לעצמאות של אמת אלא גל ריאקציה של דתיים ופאשיסטים המנוגד לאינטרסים של ישראל.

אם רואים את המדינה כמובלעת זרה ומבודדת במרחב — צודקות טענות אלה. אולם למובלעת כזאת לא יהיה מקום בלאו הכי — הערבים יעלו עליה גם אם ישיגו את עצמאותם בעוד עשרים שנה. כי הרי עצם טענת ישראל כי אין עצמאות המרחב עניין שהיא אוהדת אותה, יזין את קו התעמולה הערבי כי ישראל היא אויבתם המושבעת.

דור שלם יקום — נוער, בורגנים, סטודנטים ופועלים — אשר יסוד חינוכם יהיה אותו קו תעמולה, אותה פינת יסוד הקובע את ישראל היא אויבת שאיפות הערבים. כל ה

התפתחויות, כל החישובים לעתיד יתוכננו בצל הנחה זו, והמיתרם שיש ראל עצמה תקים יחזק ויוצק עוד יותר על-ידי הערבים.

אולם לאדם הרואה כתנאי ראשון לקיום המדינה את התמזגות ישראל אל והשתלבותה במרחב, התקוממות הממונים ה' תובעים את עצמאותם — אותו מרד האספסוף אשר כה בזל לו — היא הזדמנות נדירה לסתור את טענות השליטים כי אנו אויבים לנצח. כי קשה יהיה לטעון שישאל רוצה רק ברע לערבים אילו הביעה ממשלתה את מלוא תמיכתה במאבקם לעצמאות — מאבק אשר הוא עצמה התעקשה בו שנים לא מעטות.

ואין העובדה כי לאחים המוסלמים חלק בפלוגות הגרילה בסואץ צריכה להיות גורם מונע שהרי לא באחים תמך ישראל כי אם בעם המצרי, אותם מיליוני פלחים ופועלים אשר מאסו בשלטון הזר ואשר בשורה הראשונה של אויביהם ניצבים מנהיגי המדינה — אויביה המושבעים לא פחות של מדינת ישראל היכולה למוטט את שלטונם.

כאשר החליט המגלים האיראני לבטל את זכויו הנפט של האנגלים, היו שקבעו: תכסים לאומני של מנהיגות פיאודלית רקובה.

כאשר קרע מוסטפא אלונחאס את חוזה מצרים עם האנגלים ידעו אותם אנשים לקבוע: תכסים ערמומי של מנהיג פוליטי להרים את קרנו בעיני המוני עמו. כאשר התייצבה משלחת בת שני שרים טוניסאים לפני מזכיר או"ם בפאריס ותבעה דיון בבעיות טוניסיה שוב נשמע: נסיון חביב בורגיבה חשפאני להשתלט על ארצו.

ואמנם צדקו אותם אנשים. היו אלה מעשי מנהיגים פיאודלים השולטים במרחב, אולם היתה גם טעות בניהם: כי לא היו אלה רק מעשי המנהיגים הפיאודלים. הפעולות אשר נעשו, לא מרצונם ה' חופשי נעשו — העם תבע אותן, העם תמך בהן. מאורעות הדמים של

קהיר לא הובאו בחשבון הממשלה כאשר קבעה כי תעמוד במאבקה לעצמאות — מאבק אשר היא קיוותה כי יהיה סמלי בלבד, בעל תוצאות סמליות לא פחות. וכאשר הגיע יום ההפגנות לא היה ברור מיהו אויבם ה' גדול של הממונים, אשר נגדו הפגינו, נגד השנים כאחד — האויב שמבחוץ והמכא שבפנים.

ואילו בטוניסיה, לא השמיעו המורדים את תביעותיו המתונות של בורגיבה — ביטל הפ' לית הערבים לרעה על תביעותיהם היו פשוטות יותר, נוקשות יותר — הסתלקות השלטון הזר מארצם, עצמאות ערבית מוחלטת.

בפעם הראשונה החל גורם חדש בוירת המרחב משחק תפקיד: שכבות העם הרחבות חדלו להסתפק בפעולות מנהיגיהם, נקטו צעדים משלהם. ובהתנערות זו השתתף כמעט כל העם. ההפגנות ופעולות הגרילה בעבדאן ובאיסמאעיליה, בטוניס ובתל אל-כביר לא היו יותר מנופולין של חוג זה או אחר, של תנועה מתקדמת או של כת דתית ריאקציונית: במרד נגד עול השלטון הזר הפכו כל שכבות העם שותפות.

**פה ושם נשאת הרסן
מיד' שלי' המרחב ה'
פיאודלים - אות כי ה'
מאבק הגועש מאיראן
ועד מארוקו חורג מגדר
ההפגנות נגד זרים בל-
בד. מבשר את הפניית
הזעם גם פנימה.
נגד המנהיגות הרקובה.**

אסירים והרוגים. שתי ההתפוצצויות שתפסו את הכותרות הראשיות של עיתוני העולם — בטוניסיה ובמצרים — השאירו אחריהן סימנים אכזרים. למעלה: איש דסתור באזיקים; מימין: 46 שוטרים מצרים, הרוגי קרב איסמעיליה.

